

Ágai Ágnes annak a nemzedéknek a nevében szól, amely ezt a századot nem tudja befejezni, csak cipeli tovább, „amíg nem jön egy korszakváltás. Egy igazi. Egy új.” A „végzárda” embere ő, aki iszonyodva szemléli „ezt a gyötrelmes, lidérces szörnyezárdat”. Védkezésként verset ír, jótűzik a szavakkal, fanyarul és érzelmesen egyszerre:

„Árnyék	Ónfantom
Ábelkér	Kámsuj
Hat	alom
L	nyomás
Tükörvilág	ansón
Mű	vész
Nincs	tám
	*

ÁGAI ÁGNES

Az elterelt idő

VERSEK

Z-füzetek/53

ÁGAI ÁGNES

Az elterelt idő

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/53

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Ágai Ágnes

Ágai Ágnes annak a nemzedéknek a nevében szól, amely ezt a századot nem tudja befejezni, csak cipeli tovább, „amíg nem jön egy korszakváltás. Egy igazi. Egy új.” A „végszázad” embere ő, aki iszonyodva szemléli „ezt a gyötrelmes, lidérces szörnyszázadot”. Védekezésül verset ír, játszik a szavakkal, fanyarul és érzelmesen egyszerre:

„Árnyék		Önfantom
Ábelkéz		Káinuuj
Hat		alom
L		nyomás
Tükörvilág		antién
Mű	vész	et
Nincs	tám	.”

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Az elterelt idő

Süket fülekben zúg a dal,
szemek homályát fény veri,
árnyékból holtak intenek,
jelt vár az élő, s nem leli.

A múlt holtága dúlt vidék,
kövek közt piszkok víz csobog,
jelenünk partján dudva, gaz,
iszapba süllyedt lábnyomok.

Jövőt kiált, ki hallgatag
zsebébe gyűri ökleit,
a szél borzolja tétován
próféták lucskos ingeit.

Hová igyekszel?

Hóivá igyekszel? – kérdezném az utcán,
mert jó volna tudni, mely irányba tartasz.
Az útjelző táblák a földön hevernek.
Emberszag árad a betonból.
Kidobált eszmék közt turkálsz a kukában,
és eladod őket az ócskapiacon.

Hová igyekszel? – kérdezném a kocsisor tövében,
hol le s föl ringsz kínálva a szánalmas gyönyört,
izzadt tenyeredben gyúrt márkákat markolsz,
lábad rója az aszfaltot, a lámpafényben
a hímvilág csordái lelegetnek.

Hová igyekszel? – kérdezném a metró lépcsőjén,
míg tömött táskádat magadhoz szorítod,
alászálláskor a föld korgó gyomrában kanyargunk,
és mire a gépezet kiböfönt,
arcod a fényben szertefoszlik.

A törvény nevében

Utolsó pár paragra fuss!
Valahogyan mindig részt veszünk
a vád és védelem párharcában.
Ügy1/2zekké válunk,
fel-, illetve alperessé,
a BTK language-school növendékévé,
a Jog törvényes vagy törvénytelen gyermekévé.
Sértő vagy sértett,
vádoló vagy véd(l)ő csörtéjében
acélhajlékonyságú érvek asszójában
valamiképpen jelen vagyunk
akár talárban, akár bilincsben.

Egész életünk bűncselekmény,
melyet fajunk, népünk, nemzetünk
és saját magunk sérelmére követünk el.
A bűnt pedig a törvény szigora sújtja,
legfeljebb kegyelemért folyamodhatunk:
a földön letöltendő életfogytiglani életért,
ami nem is oly csekélyke büntetés.
A vérpad persze látványosabb és egyszerűbb,
van távlata és romantikája,
és nem bonyolultabb, mint egy szívroham.
A vérpadról sokféle visz út...

Látjátok, ügyfeleim szümtükkkel, mik vogymuk?
Semmi és minden vogymuk,
egész életünk elfér egy törvénykönyvnyi bekezdésben.
egy paragrafus kacskaringójában,
és az ártatlanság mártírkoszorúja
csak később kerül porladó homlokunkra,
amikor felágaskodunk a gyertya kanócán,
és büntelen szívünk bevilágít.

Mit mondunk az első,
és mit az utolsó szó jogán?
Van-e joga a szónak és szava a jognak
az államban, mely jogot formál hozzánk,
mely törvényt ül, hoz, szab, szeg, nekünk szegez,
ítéletet hirdet az IGAZSÁG nevében,
ki-, és bevégeztet a rend
rendelkezésére álló őreivel.
Az állampolgár, midőn *de jure* megszületik,
minden bűn elkövetésével alaposan gyanúsítható.

Tipródások

Igen. És akkor mindvégig tolerancia.
Csupán a fák télvégi rázkódása,
a hiszékenység hályogkovácsai.
Te ne értenél engem az üzenet
attitűdjének szárnyaló bukdácsolásában?
Miként és mennyi a jajok veszékelése
a magyar Glóbusz pirkadás festette horizontján?
Ügye érzed a bő és bőséges,
a szűk és szükséges
megújhódás frontális jeladásait?
Ki és hol hajlik át
a szövevényes dróthálók eresztékein?
Miért kérdezlek én téged,
amikor íme, nohát
elkülönülve a dacos magyar ég
sűrű borulásában, távoli
mennykövek szapora koccanásaiban,
ból és tól, miközben holmi napsugár-
petty hunyászkodik a válladra,
hogya azért mégis. Miért is ne?
Miért is igen? Szóköpések sercenései
az aszfalton és Ferenc József képeken.
Meg más képeken mindig másképen.
Ahogya az várható (van, volt, lesz).
Feltámadunk – mondták, ígérték, fenyegettek
a holtak, de mi hiszünk a Zúz marásában,
és szívünk fölött ott seregük
az újbolyák egymásra talált forradalmisága.

Ó, wonderful life

Ó, wonderful life,
mondta egészen egyszerűen,

legott légyottra sietve,
gyorsan szedelődzködött,
ó, wonderfull life,
milyen tökéletesre sikeredett
ma a világ, a Nap a helyén:
az ég mértani közepén,
a kabát a fogason,
a csók az ajkakra igazítva,
gyönyörű vagy ma, drágám
lehelte fullasztó ernyedtséggel,
és letépett róla minden konvenciót,
de csak részletezve és lassanként,
minit a szétpattant tojáshéj
a sárgája önfeledt ígéretével,
minden megtörténhet,
ha a buborékok szerteszállnak,
maradjunk meg a pohár metszetében,
a kristály-mosolygás jégkockáiban.
Ó, wonderfull life,
ki kell lépnünk önmagunk medréből,
ez a sötét tónusú remegés
a flamand festmények csipkebugyraiban,
hát nem csodálatos?
Az ujjak megtévedt játéka
a csalhatatlan bizonyosság
zárt övezetében, ó drágám,
a kifulladásig felborzolt idegekkel
fel kell szedni a kiejtett
szavakat a szőnyegről,
a rojtok puha, meleg gubanca közül,
és már csak a hangok fel- és alábukása
az áramlatok fősodrában,
ó, wonderfull life,
van-e tökéletesebb az életnél,
a mámor szigonyára
felnyársalt életörömnél,
kérdelte, mondta, suttogetta, kiáltotta
a felszálló köd tomporfórmájú alakzatának,
és határozott villantással közelített
a nikotinnal töltött rudacskához.

Freude, freude...!

Ódát írt az örömről a költő,
szimfóniában szárnyal a dal.
Érezted már az öröm ízét a szádban?
Árulják-e palackban vagy kimérve?
Ott bizsereg az ujjhegyeinken,
szikrázik a szemsugarunkban,

és fakad belőlünk, mint
a nevetés és a. Szerelem.

Jegyzetek Erosz partjairól

Vetkőzz le, mondta, mindent egészen, ez természetes,
ő is vetkőzött, dobta le a ruháit csakúgy, persze
mindent egészen, ahogy ez természetes, és egy pillanatilag
furcsa volt csupaszom, olyan védtelen, olyan más,
kellett egy kis idő, hogy azonosítani lehessen,
csak amikor egymásra gördültek, és a csupaszság eltűnt,
mert a testet felöltöztette a másik test,
amikor az ujjai elindultak a hajlatok szánkódombjain
olyan természetesen, ahogy a virág ki- meg szétnyílik,
amikor csókíze lett a testnek, és a testrészek
külön kis köztársasága befogadta az átutazót,
akkor lett valóban természetes, hogy magábahonosítja
a beléköltözöttet, hogy megbillenek az arányok,
rázkódik a lég, és az idő széthullik darabokra,
hogy nincs más, csak két szép emberi test
párhuzos ritmusa, tánca, már nem is kettő,
hanem egy törzs két kiágazása,
fel s lehimbáló végtelensége.
Ez hátaz, gondolta, és örült, büszke volt magára,
hogy pontosan úgy, ahogy kellett, ahogy természetes,
és már nem csak övele, aki nem is volt külön lény,
hanem az egész emberiséggel egyesült.

Tánc

Táncold el a szépség és fájdalom himnuszát,
a győzelem és megveretés piruettjét.
Mozdulataidban feloldott kövületek zokognak.
Karod átnyúl a világ rútsága fölött,
ujjaidban tárt sóvárgás,
talpad alól felszökken a vágy,
faágról faágra repdesel.
Ha leomlasz, bezúz a gravitáció.

Lépések egymás tól-ig

(mit ér egy kiégett 100 wattos villanykörte?)

Te is tudod, de lehet, hogy mégse,

mert mindvégig lézernyalábok metszetében
az elfordult üveggolyók hétvégi tükröződésében, és.
A mosás és mosogatás szürke pancslevében megmártózott
tányérok lecsurgó ártatlanságával. Nohát. Holmi kötény,
fedő és rongyfoszlány konyhasági jelképrendszerében
ki tudja már a só és bors lényegi különbségeinek
absztrakcióit.

Könyvelések a kiadások nullszaldós megoldásainak
parttalan szegmentumain. Merthogy. Gyere már, Anyu
gyerekzsivaj a család ornamentikája a falak pórusaiba
beszívódó hangeffektusok skáláján. Ne húzd le olyan
erősen,

ó kedvesem, lágyszemű gésám tipegő budoár legyezővel
a kultúrált szeretkezés afró-ázsiai szertartásai.

Dehát hol szakad el a nyitott házasság slicce, imiért is ne,
ha te úgyis hagyma-ózon szubalpin levegőjében.

Nahát mégiscsak gyalázat, a munkahelyek progresszíven
adózó

írásztalrai között csakúgy, dehát éppen. Szépen, finoman
alátámasztva a dossziék kötegeivel, miközben egy borsodó
fanyarságával, egy beigli hajlékonyságával, szaharinnal
édesített dolce vitánkkal. Vagy igen. Merthogy azért.

Nocsak, kedvesem, Hübele Balázs két pár zokni holmi
társasutazás társak nélkül a második gazdaság manipulált
differenciáltságában. Ez a bűdös kölyök, hogy az a kurta,
jó édes lepényevés mestere, anyád megmondta (volna),
dehát minek, ha egyszer kinőtte, kinőtte véghetetlen
drámaisággal az ezerszer kértelek függvényrendszerében,
mert azért mégiscsak szép volt az az első

lehorgasztott fejű gerberacsokor. És a félénk, kezdeti
té s tovaságok, bizonytalan tapogatások a jövő fátyol
lebegtetése a kommunális közösségek metafizikája az
egyrészt oldaláról a másrészt túloldalára érintőlegesen.
Mit tudhatta ő, igazán senki nem tehet róla, az élet
azért rövid, mert sokat kell ablakot pucolni.

A válaszokat nem lehet megkerülni, csak ha nem, tesszük
fel

a kérdéseket. A kérdések ott lógnak a mennyezetten.

Valószínűleg melegfront, betörése ellen nincs biztosítás.

Természet-rajz

Mint mindig. Ha olykor. Ha sohasem.

Zöldszemű mezők méznek rám,
és örömkönnyeket hullatnak.

Virágzó könnyesőben állunk.

Hírzárlat van a túlvilágról.

Itt repdeső lepkeszárnyakon

kinyíló, becsukódó szótöredékeik.

Vallomások zümmögnek a szirmokon.
Amit akkor soha senki.
Most tűnékenységében örökkévaló.
Jól fészült légmozgásokban,
halk, puha ujjakon osonunk lefelé,
és feltörünk a fénynyalábokon.
A sugarak szikéje léket vág a homályom.
Vérzik az este, de világos a porzó, a bibe,
a szép és leállíthatatlan megtermékenyülés.
A száraikon felfut a lehellet,
borzong a vízcsepp a levelek hasa alján.
Most mondd, amit már nem mondhatsz el!
Fent levendulaerdő fájó kéksége hullámzik,
idebenn, a mellkas arborétumában
kihajtja sötét virágait a szerelem.
Mint mindig. Ha olykor. Ha sohasem.

A szeméttelap esztétikuma

Úgy ám, legvégül és legalulra ia hulladékok.
A kor dokumentum-lerakata.
Szétdolbált csontjaink némák lehetnek,
a hulladékok sugárzó beszéde közérthető.
Stigmák a szétszórtság látszólagos anarchiájában.
Egyébként tökéletes rendezettség,
már-már beszabályozott láttelepek katalógusa.
Íme, mi. Közszemlén. Dekoratív bomlásunk
képzőművészeti biennáléja.
A tárgyaik végtagjai. Csonkolt és leszázalékolt
relikviák. Szép, búzló festőiség.
Életünkéit alkotó alkatrészeik.
Az elhasználtság szisztolés zörejei.
Fecnikavargás a tépettség hóésésében.
Az anyag, amelyik már nem akar megmaradni.

Memória

Már. valahol láttalak,
már valahol láttál,
minden emberfej ismerős,
amelyik nincs leszegve.

Talán tömegben voltunk
a sokaság egyenruhájában
lendültünk valamerre
egyforma szögben, egyforma dőléssel.

Talán a hullám hátán sí,kongtunk,
talán a sarat vertük le magunkról,
talán ugyanarra a járműre szálltunk,
talán egy ágyban aludtunk.

Történelem napihírekben

Meghalt, elhunyt, életét vesztette,
eltűnt, lelőtték, lezuhant,
felmentette, kinevezte,
annak a véleményének adott kifejezést,
ellátta kézjegyével, tárgyalásos úton,
sajnálataát fejezte ki, rendkívüli állapotot,
átlépte a határt,
jelentős veszteségeket, elrendelte, biztosította,
a sebesülteket haza, a polgári védelem,
a lakosság nyugalmanak, kéri mindazok jelentkezését,
összeírása, beszolgáltatása, kiürítése,
visszarendelték, javasolták,
elítélték, végrehajtották,
megköszönték, fogadták,
összeültek, aláírták, kicserélték,
visszatértek, exhumálták,
felállították, leleplezték,
megkoszorúzták, megfogadták ...
és megint előről...

Üldözöttek

Dörömbölnek a gettóba zártak.
Vaskoppanások a deszkafalon.
Dörömbölnek a sötéthajú zsidó leányok,
sátlis asszonyok, töppedt nénikék,
kaftános, pajeszos férfiak,
ortodoxok és más népbe olvadók.
Vonulnak a zsidók
Egyiptom országából,
és Európa országaiból.
Végigvonulnak a földgolyón
kibomló kendővel,
előremeredő tekintettel,
olyan egyszerűen,
ahogy a bárány lép az áldozati tűzhöz
a lehetetlen vállalásával,
a nem vállalás lehetetlenségével.

Már nem dörömbölnek,
csoszognak, vonszolódnak.
viszeres lábak bicsaklásával,
kifűződött tornacipőben, mezítláb,
halálfüsttel a tüdejükben,
meszesgödrökkel a szemükben,
gyermekek, asszonyok, vének
öt évezreddel a motyójukban,
Bóruh attó Adonaj, Elauhénu
előre a zuhanyrózsák permete felé,
a kémény-obeliszkek felé,
az Appelpplatz díszszemléje felé
zárt oszlopokban, csontváz fegyelemmel,
a halál hatodik hadoszlopaként,
túl az élet demarkációs vonalán.
Nincs segítség számukra Istenben, Szélah,
felbontotta szövetségét az Örökkévaló.
Csontjaik szoborrá keményedtek,
testük kovásztalan kenyérét esszük,
lelkük lidérces gyötrelmét alusszuk,
halhatatlan halálukat haljuk.

*

Dörömbölnek a táborba zártak,
a földönfutóvá vált arab
asszonyok, vének, gyerekek
elűzött, zsúfolt sokasága.
Kavarognak, mint sivatag homokja,
mint sötét felleg Judea fölött.
Vonulnak saját földjükről
előre a golyó lyuggatta fák
szétrongyolt lombja közt
csapzottan, soványan, csenevészén.
Fejükön kefija, izzadt testükön fehér lepel,
bőrükön égett falvak füstje,
szemük alatt fekete gyászkarikák.
Mennek a jajjal és vérrel folyó Kánaán
biblikus árkú süppedékein,
mennek a halál tankcsapásain,
most írják történelmüket.

Melyről

Beletúrsz a kócolt fücsomóba,
tapadsz a fák rücskös tövéhez,
és megmarkolod a lecsüngő levélkét:
segítsetek!
Szorgoskodó rovarok cipekednek,

hiába kiáltod: nem érdemes,
dolgoznak, dongnák, szívnak, tapadnak,
és eléneklik az Internacionálét.

Gondolatok a kanális mellől

Köröttem annyi szenny zubog,
mintha egy csatornában ülnék.
Az utcákon bőrfejek gurulnak.
Ölj! rikácsol száztíz parancsolat.
Ölj szóval, szabállyal, rendelettel,
boxerrel, késsel, golyóval, tüvel, tollal,
magfúzióval, képletekkel.
Ölj műszerrel vagy puszta kézzel
profí módon vagy amatőrként.
Ölj, mert ezt kívánják tőled,
ez a munkád. Meg kell bosszulnod,
le kell mosnod, végihez kell vinned,
meg kell torolnod, példát kell statuálnod.

Ölj, mert más is öl,
ölj, mert téged is megölnek.
Ölj, mert ez társadalmi kötelesség,
nemzeti önvédelem és elégtétel.
Ölj, hogy mint almából a kukac
kibújjék a gyilkos belőled,
hogy hatalmat élvezz és büntetlenséget,
így ölhetsz dicsőséget aratva
valaminek a szent nevében,
mely pajzsod lehet, ha elönt a trágyalé.
Ülök a szennyben, ami feltör belőlünk,
szívom a kanális bűzét,
és várom, a Csatornatisztító embereit,
hátha megérkeznek a szippantóval.

Végszázad

Ez az egész századbomlás, öklendezés,
láva-, betű- és magömlés,
mely feltartóztathatatlanul (nincs még egy ilyen nyelv!)
zuhog, zúdul, záporoz és a többi zé,
mindaz, amit az ember leszorított, alámerített,
el-, te- 'és megfojtott
a történelem, úgymond, viharában,
posványában és dágványában,
hosszú kések éjszakájában és nappalában,

irtsd! vágd! szúrd! üsd! meg a többi egyszótagúak
 nagy, szadista mámorában masírozó lábak között
 vinnyogó, kis egérek, ütemes
 be-, fel-, át- 'és kivonulások
 a térképen hosszában és keresztben,
 ereklyék, érmék, címerek numizmatikai szemétdombján
 az Emberfeletti imádása,
 véráldozat a világ valamennyi vércsoportjából,
 utána a kivérzett világ átszabdálása,
 földmérők hosszú rudakkal, centivel, rőffel,
 kitépett nyelvű országok
 szétszedése és átragasztása,
 csontok és vázak vonulása,
 levert vesék vallatása,
 tömegsírok tetemtöltetéből az iszonyat kipárolgása,
 hol, miért, mikor, ki engedte, ki hagyta?
 Dehát ez az egész hogyan történt? Ki érti ezt?
 Ki tudja megmagyarázni?
 Már nem tehet enni, csak okádni
 mindent kifelé emészthetetlen darabokban
 ezt a gyötrelmei, lidérces szörnyszázadot.
 Túladni rajta, túl, túl, túl,
 túlbeszélni, túlkiabálni, túlzokogni,
 mondani, mondani, mondani
 tűzhányó szavak kráterében
 a fehérizzású feledésig!

Nők kora

Változás. Az egész élet a változás önkényesen
 és törvényszerűen felosztott periódusaiból áll.
 Amikor egy nő a tükör előtt ül, még reméli,
 hogy csak kívülről öregszik, és a jelek eltüntethető!
 Egyszerre vadul kívánja a fiatalságot,
 akár a habos indiánért.
 Falánk lesz és követelőző. A jussát akarja.
 Pattanásos fiatal lány akar lenni,
 keskeny csípővel, lapos mellel,
 aki fél, hogy nem tud jól csókolózni,
 és a fiú elhagyja egy bomba nőért.

Kezdeni akar, a kezdés stresszével és távlatával,
 gyűlöli okos tapasztaltságát,
 és a könyörtelen biológiát, amely az utakat lezárja.
 Mindennap veszít valamit magából,
 és mindennap gyarapszik valami újjal,
 egy szörszállal, egy szemölcsessel,
 egy fintorral, egy kinövással.
 A tükörből az apja néz rá,

ugyanaz az arc, ugyanaz a tekintet,
vagy mint szegény jó Zsófi néni,
könnybelábadó, táskás szemekkel.
A sarkon túl az öregség vicsorít rá,
fogatlan ínyét a szesz kimarta,
téblából s megbotlik önmagában.

Amikor a szavak hallgatnak

Figyelj rám, amikor hallgatok,
amikor a szavak hallgatnak,
mint anyaméhben a magzat.
A csendben nincs hangalakja a zajnak,
de csend sosincs,
csak hallhatatlan zajgás,
szavak gömbölyödnek,
és készülődnek a születésre,
hiszen világra kell jönniük
szabályosan és rendeltetésszerűen.

A szavak élnek, lélegeznek,
hímszavak és nőszavak,
egymást kereső és kioltó szópárocscák,
kis egymás felé tapogató szókacsok
vagy már-imár alaktalan szópárlatok,
a rezgés, a mozgás muzsikája.
A valóság szóvá keményített csontozata,
a kimondás gyötrelme és beteljesülése.

Amikor a szavak hallgatnak,
amikor a mondható mondhatatlan,
amikor ajkam zárt, feszes vonal,
akkor figyelj rám – baj van.

Csak a szavak

Csak a szavak tiszták,
csak a szavak érthetőek.
Minden, ami a szavak helyett,
a szavak ellenében történik,
sötét és megfejthetetlen.

Belekapaszkodom
a szómolekulák láncába,
a szópreparátumok tenyészetébe,
a szavak felénk hajló ágaiba.

A születés felordítása
és a halál hörgicsélése között
csak a szavak pallóján
lehet közlekedni.

Két semmi közé szorult
pária vagyok.
A világ behajózhatatlan.
A szavak bárkái
bemerészkedne k
a lét és nemlét sziklái közé.

Told el a dereglyét,
merít fuldoklóm a parton.
Dobd rám a szavak mentőkötélét.

Szó, ami szó

Kitálaltuk magunknak a betűket,
a megnevezés kódrendszerét,
a szavak felbontását,
.....
a gondoláitok egy ez menye S leképezését,
a gondolatok lebillentését,
a klaviatúrák Ön kényes
táblázatát, ábrázatát,
a szó és élmény kényszerházasságát,
az indulatok tipográfiáját,
a leütött be tük mozdít hatat lanságát.
A térbeli valósággal szemben
a sík vetület élettelenységét,
az értelem mechanizmusát,
melyet egy félre ütéssel agyonüthetünk,
és kurva hibát követünk el.
Van-e(é) a betűknek csupaszon jelentésük?
Ó dehogya! (nincs)! Á, semmiképpen!
Szóhelyek. Szóközök. Köz helyek.
Minden közhely foglalt.
A szavakat csak hatásági bizonyítvánnyal
felruházott egyén használhatja.
A Magyar Köztársaság szókészlete
a nemzeti vagyon alapját képezi.

SZÓ ra sem érdemes.
Mire érdemes a szó?
SZÓ RAK OZÁS.

Hova rakjuk a szókait?

Ha leoltjuk a szavaikat,
sötétségbe borul az agyunk.
Az ember szavak nélkül
kiégett mező.
Ha SZÓ lsz,
tudom, hogy létezel.

Versírás az Angelika cukrászdában

Mi indítja meg az írás folyamatát
itt a cukrászdái márványasztal mellett?
Oldalt-szemközt a WC-s néni néz és találgatja,
ki vagyok, mit írok: levelet, jelentést,
beadványt, naplót, „művet?”
El kellene ülni egy másik asztalhoz,
de ez a legvédettebb és legvilágosabb.
Csakhát a WC-s néni. Most már én figyelem őt.
Leperkálják neki a forintokat,
ki a tányérjába csörrenti, ki a tenyerébe dugja,
ki fölényesen, ki félszegen,
a néni meg körberakosgatja a pénzdarabokat,
hogy többnek látsszanak, aztán néz maga elé,
lehet, hogy nem is engem néz, illetve csak félszemmel
fürkésszük egymást, hogy ki nézi a másikat.

Egy cukrászdában enni, inni, randevúzni kell,
no és illemhelyre menni, a toalettbe,
hívogató tükrök, csészék, mosdók fürkéljébe.
Hol van az a világ, amikor az írók
kávéházakban írtak, és nem törődtek
a profán tömeggel, pincérrel, italossal,
kenyeressel, trafikossal és WC-s nénikkel?

Miért nem tudok a témára összpontosítani?
Miért nézek minden sor után a WC-s nénire,
mintha lattól tartanék, távolvasó és távbíráló,
rosszalja kínládásomat, kevesli eredményemet,
és azt tanácsolja: hagyjam az egészet a fenébe!

Kirakós

Árnyék
Ábelkéz
Hat
L
Tükörvilág

Önfantom
Káinuujj
alom
nyomás
antién

Mű	vész	et
Nincs	tám	.

Modulációk

Volt.	Van.	Lesz.
Lesz.	Van.	Volt.
Van.	Volt.	Lesz.
Van.	Van.	Van.
Volt.	Volt.	Lesz.
Lesz.	Van.	Volt.
Volt.	Lesz.	Van.
Van.	Lesz.	Volt.
Lesz.	Lesz.	Lesz.
Volt.	Volt.	Van.
Volt.	Volt.	Volt.

Van.	Volt.	Lesz.
!	?	-.
Hol	az	idő?
Ott	rom	bol,
ban	ben	ból,
fenn	a	fán
ág	bo	gán,
lo	bo	gó
vá	sz(o)	nán.
Jó	napot	!
Hol	nap	ot.
Holnap	p	ott.
Lesz.	Van.	Volt.

Exfarktus

Hogy ólijek úgy,
 hogy szívem időzített pokolgépe
 ne robbanjon előbb a tervezettnél?
 Ki tervezi meg saját halálát?
 Milyen a korszerű halál?
 Meddig működik ez a szerkezet
 made in Hungary huszadik század?
 Alkatrészeim háborús gyártmányok.
 Hadi-termék, vagyok,
 és nem győzöm –magam generáloztatni.
 Talán egy –nyári vásáron
 harminc-negyven százalék kedvezménnyel
 még elkelnék a sok bóvli között,

de többet kellene költeni rám,
minit, amit megérnék.
Én is unok már magamért
borítékos hálapénzt fizetni,
így hát legelem a nyers káposztát, répát,
leúszom a napi adósságot,
lefutom a napi vesszőfutást,
leírom a napi betűmennyiséget,
kiszámítom az-o-k kalória-értékét,
beszabályozom a bioritmust,
hogy virág nőjön poszt humuszomon,
amikor é-n már gondtalanul
füttyörészek alatta.

Tipográfia

Kurzívan élt,
zárójelben szeretett,
idéző jeliben beszélt,
kattóspontosan írt,
kérdőjelekkel dolgozott.
Petittel tüntették ki,
verzállal szedték ki a folyóból,
kurrenssel temették,
sírján két vesszőcske sarjad.
Hagyatéka: három pont és egy gondolatjel.

Bazár

A süketnéma bazáros széles gesztusokkal mutogat,
szája helyett a keze jár, integet, hogy beljebb, beljebb!
Beljebb, a kék-piros csíkos ponyvatetős sátor alá,
ahol kiöntve, kiterítve a színes kacatok
tömege-kelege rikoltó rikítással,
ordító ordenárésággal himik, humik,
csecsék, becsék, csatok, fésűk, övék, nippek,
térítők, könyvek, ollók,
tükrök, vázák, képek, szobrok, gyűrűk,
bugyik, sálak, kártyák, poharak
megannyi szerteszétségben,
lilák, zöldek, pirosak, kékek,
napsárgák, kénsárgák, citromsárgák,
tojássárga sárgák, sáfránysárgák, szalmasárgák,
csupa csip-csup csiricsaré,
szembüvölő, szembeötlő, szemfényvesztő, szemrevaló,
szemetszűrő innen-Ormánságok, kelendő kelmék

magakellettő kuszasága, dekoratív, divatos darabok és poros portékák egybe sereglett egyvelege.

Amíg

Amíg a test tart,
kitart, megtart, fenntart, összetart,
amíg működőképes,
amíg az én azonosítható önmagával,
amíg az önmaga meghatározható,
amíg a meghatározás érvényes,
amíg az érvény meghatározó,
amíg én elfogadható vagyok magamnak,
amíg én elfogadható vagyok másnak,
amíg van én-más reláció,
amíg van én-tudatom,
amíg van más-tudatom,
amíg a világ jelei felfoghatók,
amíg a világ jelei értelmezhetők,
amíg a világ jelei megválaszolhatók,
amíg a test felkészül az önlebontásra,
amíg az önlebontás késleltethető,
amíg az önlebontás ellenőrizhető,
amíg az önlebontás definiálható,
amíg az ön lebontható,
amíg a lebontott ön érzékelhető,
amíg a folyamat követhető,
amíg a folyamat általánosítható,
amíg az általános elfogadható,
amíg az elfogadás törvényszerű,
amíg a törvényszerűség kötelező,
amíg a kötelezőség kényszeríthető,
amíg a kényszer keresztülvihető,
amíg az evolúció tart, kitart,
megtart, fenntart, összetart.

Gerincek

Viharzúgás a hegygerincen
fodrozódó leveleken
felcseperedtünk és lezuhantunk
tört madárgerinc a hó alatt
szemcsés kásás petyhüdt hóesés
apró ernyedt csigolyaszemcsék
faágak kilengése a szélben
csavart fogású birkózással

keményre döngölt faasztal
lapján fekete szárnyú biblia
rongyolt gerincéből lazult cérnaszálak
felfejlődő zsoltárok
fahasábok a tűzagyarak között
fagerincek pattogása a dobhártyákon
utcakövek magzati csigolyákból kirakva
berezpett tetőgerincek
löttyedt hólében térdre esve
a megalázkodás felemelkedésével
hóvá fagyott szemkristályok
a behorpasztott arcüregekben
madártoll hóesés
az égbolt gerincén átfúvó fellegrajzás
derékszögben megtört napfény
kockacukor bizsergés a hátgerincen.

Látószög

Feleselő felhők a durcás égbolt peremvidékén.
Még a napfényt sem lehet kilöttyinteni,
mert fellefetyelik az angóracicák.
Nem üzemképes az éghajlat.
Ki mondja meg, hol található
az éghajlata, és milyen hullámhosszon foghatók
a túl-, a más – és az egyéb világ üzenetei?
A légi legelőkre kiterelgetett hangok
hosszúkás bődulései és kerekded csipogásai
megrekednek a gépi memóriák agyttekervényeiben,
és visszapotyognak a világ legegyszerűbb csillagára.

Skálázás

Do – re – mi
halkan, ostobán és ügyetlenül,
a hangok töredékének elcsúszó létrafokán.
Ki zúzott össze?
Félve, fázva a vinnyogás fáradt zörejeivel
egymásra halmozott –szomorúságban.
A pálcikaemberkék besatírozott vonulatában
nincs ég, nincs föld, nincs természet,
legalább is a szó megszokott érteimében,
hiszen megszokott érteleim sincs,
csak botladozások a hangszálak
eltekergő gubancában.
Itt és ott

viszonylagos jelzések,
a partitúrából kiszabadult
kottafejek süket bólogatása.
Innen oda
fa – szó – la – ti
tömör, vastag hangnyalábokon
a szakadék torkából feltörő üvöltésben,
persze minden csak átvitt,
átemelt, átcipelt értelemben.
Szikkadt csermely, amelyből
kiszűrték a csobogást,
beledobták a kövek fáradt testét,
és szilánkokra hasított álmodozásait.
Do.

Cirkuláció

A holtakat betömjük a földbe,
a földre fűmagot hintünk,
a fűre vizet hullat az ég,
az égből kiragyog a napfény,
a napfényben kisarjad az élet.
Olyan egyszerű, hogy felfoghatatlan.

Hórihorgas éjszaka

Áthatolhatatlan gyász
mélyfekete szövetében
rezgő hajnal-mécsesek
bizonytalan imbolygásában
amikor a lélek
begombolkozik a test melegéibe
és a gondolat árván hajladozik
az eszmerendszerek áramlatában
kezek nyúlnak nyúlnának egymás felé
de csonkolt ujjakkal
nem lehelt kezet fogni
így a kézfejek megrekednek
az én a mi a te a ti
útvonal elágazásában
a napsütést lenyelte az éj
gyomrában fekszik a ragyogás
fekete bőrdzsekit húzott az ég
Csillagtalan szegecsekkel kivarrva.

Az égő város

(*Képeslap Boszniából*)

Piros utca áll előttem,
házfalak végigöntve napfényel,
járdára felfutó szikrakarikák.
Hahó, én már éltem valamikor,
selymesen suhannak a madarak
a mandula ízű levegőben,
és a folyók üvegcsendjében
átlátszó, bamba halacsokák.
A felhők mögött fák, lécek, oszlopok
mozognak, lépnek, vonulnak.
A táj vásznán apró légyiszok,
hullámszó, ferde remegés.
Valahol egy kilökött kocsmajtó,
horpadt támlájú székek,
penészes, csíkos almahéj.
Messziről ágyú szól
vagy Beethoven-szonáta?
A részeg boltívek vállunkra dőlnek.
Összekoccannak a sziklák,
sörényes fagy süvít,
meleg kezet keres a húsba vájt köröm.
Lapulunk és várunk,
míg a csokoládé-este ránkolvad,
és a testek formái egybemosódnak.
Elúszik a part, a bozót szögekkel kivert,
a madarak már szárny nélkül röpködnek,
a hold csonkolt, fekete görbület,
egy égő város vonaglik alattunk.

Hadijelentés békében

ABBAN a háborúiban,
mely a háborúk sorát majd lezárja,
nem lesznek ellenségeink.
CÉLPONT, OBJEKTUM, MŰSZERFAL, AKCIÓ.
Öntörvényét végzi a széthasadt anyag,
míg izzó gőzzé visszaváltozunk.
A kémia nem ismer kegyelmet,
nincsenek indulatai.
A képletek nyelvén nem lehet
békét kötni.
A vegyszereknek
nincsenek parlamenterei.
Az elemi részecskéket

nem lehet hadifogságba vetni,
és egyezmények alapján kicserélni.
Ha a folyamat megindul,
kezdetét veszi a devolúció.
Ki talál majd emberi nyomra
egy földgolyónak nevezett
halált sugárzó,
szétroncsolt halmazon?

A költő és pora

Megdobták csennel, leírták.
Szívét felverte a gaz,
szőlejét elverte a j ég,
pénzét – sosem volt – elverte ő maga.

Ködös időben közlekedjél
tompított fényű osztályöntudattal,
mit ér egy vagabund forradalmár,
amikor forr a bor és forr a dal már,
ő Marxot citál egy kocsmapulnál?

Ne félj, lesz még pocakos köteteiden slejfní,
a halál után már nem szoktak feledni,
ha minden jól megy, ott leszel a listán,
tételként húznak az érettségi vizsgán,
így verik el a port jó Ladányi Miskán.

Magyarok

Magyarország területe 93,031 km².
Most ennyi.
Itt az emberek magyarul beszélnek.
Ők magyarok.
A magyar nyelvet nehéz megtanulni.
De lehet.
A magyarok őshazája bizonytalan.
A jelenlegi is.
A magyarok sokat vitatkoznak.
Például arról, hogy ki a magyar.
Mitől magyar a magyar?
Mitől magyarabb az egyik magyar
a másik magyarnál?
Két magyar csak külföldön örül egymásnak.
Néhány óráig.
A magyarokat általában szeretik külföldön.

Kivéve, ha nemzetiségek.
A magyarok nem bántják a nemzetiségeket.
Most nem.
Vannak, akiket most is bántanak.
A nagy országok
elviselik a különböző népcsoportokat.
Magyarország nem nagy ország.
A bajban az emberek összetartanak.
A nagy bajban.
Árvíz, földrengés, forradalom, stb.
Árvíz, földrengés, forradalom stb. ritkán van
és rövid ideig tart.
Kis bajban az emberek egymásnak ugranak.
Kis baj gyakran van, és sokáig tart.
A magyar ember egyszer születik,
de többször hal meg.
Ahányszor eltemetik.
A magyar ember többnyire
külföldön lesz naggyá.
De halottként hazakéredzkedik.
A magyarok megbecsülik
nagy magyar halottaikat.
A nagy magyar halottak
mindig magyarok.
A magyarok történelme szomorú.
A dicsőségek régiek,
és az éji homályban késnek.
Sokszor van éji homály.
A magyarok nem csinálnak történelmet.
Ők kötnek vagy köttetnek.
Békét, alkut, kompromisszumot.
A magyarokat sok minden köti:
kötél és kötelezettség.
Aztán egyszer csak eltépik, és felrúgják.
Később ezekből lesznek a pirosbetűs ünnepek.

Nyitány

Én emek,
te emsz,
ő em.
Cecs emő.

A csecs rózsás gumilabdája visszapattan.
Meleg égbolt. A felhők tőgyéből tej szivárog.
Az anyaöl bunker-biztonsága. Süllyedünk
és emelkedünk a placenta szkafanderében.

A foltok ott táncolnak a szemem előtt.

Közelednek és távolodnak.
Minden mozog, rázkódik, dübörög.
Sokan vannak.

A hangok sötétek és világosak,
szúrósak és szögletesek.
Lehet, hogy én is csak hang vagyok?
Nem látom magamat, és ez zavar.

Fekszem, heverek, anyagoserélek.
A világ egy óriási arc.
Rámbámulnak:
így kezdődik egy ember.

Álmomban egy harangvirág
belsejében búgtam,
aztán szél kerekedett,
és a szirmok szétszóródtak.

Meg kell tanulnom a testemet,
mert ez az egyetlen, ami számukra nyilvánvaló.
Bele kell törődnöm,
hogy tartozékaimmal azonosítanak.

Hol kezdődöm?
Hol végződöm?
Kik mozognak a kézfejemen?
Kiterjedek, bővülök.

Alkalmazkodom, figyelek.
Rögzítem a (tudnivalókat).
Szemem sugarába gyűjtöm őket.
Elfogadom arányaikat és méreteiket.

Mennél hasonlóbb leszek hozzájuk,
annál többet adok fel magamból.
Bármennyire nevetséges is,
el kell sajátítanom őket.

Ők én vagyok.
20-szor 40-szeres nagyításban.
Úgy érzem magam, mint egy repró,
mint egy xeroxmásolat.

Furcsán mozgatják az ajkukat:
előre, szét, össze.
A nyelvük le s föl
szaladgál a szájukban.

Milyen nyelven fogok megszólalni?
A szavak viszketnek a fogínyemen.

A magánhangzók a mássalhangzókhoz bújnak,
mert fáznak egyedül.

Ki emlékeztet bennünket az osztódás pillanatára?
A sejtek sejtelmes sarjadására?
A magzatvíz lágy volt és sötét.
Kakaós csigává csavarodtam.

A bizonyosság ő, akiből kiszakadtam.
Rákarcolódott a tenyeremre,
rátekeredett a derekamra,
benn kering a vérköreimben.

Vattacukorban alszom,
szárnyaim lecsatolva.
Fölöttem csillagok reklámbetűi:
Szüless meg! Érdemes!

Magányos vagyok, mint az egysejtűek.
Parancsra jöttem.
Ha elbotlok az idő szegletében,
nem ismétlődhetek!

Divertimento

Vonaliak, kiszögellések,
görbület a térben,
arány- és mérték eltolódás,
le- és felrakodások.
A test felveszi önnön formáját,
mély meghatározott időre meghatározza.

Alulnézetből: kimagaslasz,
felülnézetből: alig látszol,
oldalnézetből: elmosódott vázlat.
A tükörből: egy ismeretlen arckép tájegységei.

A világ szembejön veled.
Köszönni Illenék.
Tegeződtök Vagy magázódtok?
Kigombolt lélekkel járkálsz.
Fázol, szégyenkezel, félsz.

A kezek mozgását figyeled.
Üt, simogat, rángat, elenged.
Kézenfogod magad.
Tenyered jelölt útvonalán haladtok.

Szemedben hajnali fények,

könny rezegtette délibábok.
A kút mélyéről felhúzod a világot.
Meződön sörényes színek legelnek.

Betűk tánca a papíron
saját koreográfiádban.
Szó-granulátumok
a képzelet forró vizében oldva.
A megnevezés eufóriája.

Bámulod a Rend ornamentikáját
az Értelem homlokzatán,
a működő világegyetem szervezeti szabályzatát,
képletekbe zsúfolt evidenciákat.

Lehasalsz a szőnyegre,
és legóból felépítéd a Mindenséget.
Saját képmásodra megteremted az Istent,
és lehozod neki a tízparancsolatot.

Az Ördögöt levakarod a falról,
hosszú sétákat tesztek,
cserearány-romlásról beszéltek,
leked részvényeit felajánlod.

A vágy arborétumában jársz,
nyújtózó szárok gerincén
fürtös fejek bólognak,
szétnyíló szíromajkak zenélnek.

Felhabzsolod a másikat,
aki te vagy.
Magadba szippantod, megórlöd, felemészted,
mígnem egymásba behaltok.

Tenyeredben ünnepi morzsák.
Bérelhető galambdúc-melegség.
A kannában homlokát ráncolja a tej.
Pocsolyáiban vezényszóra
varangyos békák ügetnek.

Dehát mivégre? kérded, és nem felel senki.
Tűzeső hullik fejedre.
Az értelem higanyszemcséi elgurulnak.
Terepszínű felhők alatt
fejek, törzsek, lábszárcsontok vonulnak.

A bél a test szétszakadt zsákjából kifordul,
a porban bűzös, nyálkás, kocsonyás anyag.
Csőre töltött faág kezekben.

Sortűz lyuggatja a falakat,
hóhérok hóhérosszá válnak,
a szemekből véres könny szivárog.

Esténként légnemű holtakkal beszélgetsz
a kürtőn át törtek a magasba,
felhőrajokban gomolyognak.

Ó ivaros sebek
kénsugaras, őszi napsütésben.
A földön
szétszórt, penészes múlt-darabkák.

Megkérded, hol kell átszállni a Jövőre.
Nyílt pályán üres vagonok vesztegelnek.
A múlt emésztetlenül betáplálva
a hardver memóriagyomrába.
CD és PC rizsporos parókában.
Lézerkeringő az úrbázison.

A föld fog sarkából kidőlni.
Aztán talpára ugrik.
A Naprendszer határán vámvizsgálat.
Kultúrált robotok matatnak.

Fejed fölött madár röptette égbolt,
navigáló, kék végtelenség.
Fényévek súlya válladon.
Markodban izzó golyóbis.

Vonalak, kiszögellések,
görbület a térben,
arány- és mérték eltolódás.
A test lenyomata a sugárzó anyagban.

Noktürn

Érezted már az aikonyi csend földszagát?
A szélvészt a Csendesség partja felől?
A szegycsont tájékán az ámbra magányt?

Mint aki lebeg valami fölött
bicsakló szárnyakkal,
megindító körözéssel.

Lent csüggedt kavargás,
a szerkezetek roppanása,
inkább aláhullás és tervszerűtlen,
ám szükségszerű leeresztés.

Amikor az ég ajka elfehérül,
és a sirályok szárnya összecsukódik.
Amikor imádságos a tenger,
és a hullámok vakbuzgó alázattal
mossák megfáradt lábaidat.

Most még beszélhetsz,
még nem gyüröd össze a fogalmakat,
még felismered magad a tükörben.

Pontosan érzed a méretváltozást.
Kisebb vagy, mint egy órával ezelőtt.
Átrendeződsz. Hosszú, uszályos
árnyékolt hordasz.

Figyelsz, de csak pantomim játékot láatsz.,
Ülnek, felállnak, járnak.
Arcukon íháló. Mozog a szájuk.
Foguk zománcán villog a nevetés.
Ők hát a világ. Körülfolynak.
Szinként meredsz ki közülük.

A korsó füle a kezedhez simul.
Mázás csupor szín-ültig múlttal.
A libás szatyorból egy libafej nyúlik ki.
Bazaltkék szem. Néz mereven.
Azt hiszi, te fogod megölni.

Kirakod a múltat az asztalra,
mint a kártyát.
Pontosan tudod, mi fog –történni visszafelé.
A térítők rojtjai szálanként hullanak öledbe.

Az órára nézel, de a mutatók elhajoltak.
Kimégy a hajóállomásra integetni.
Ki lehelte fényesre az éjszakáit?
Ki akasztotta le a napot az égről?

Te tudsz valamit, amit senki más közülünk.
Szemedben titokzatos, huncut fények gyúlnak.
Megvilágosodtál, és a titkot
a szekrény aljába dugtad.

Mondd, mire jöttél rá? Súgd meg,
írd titkosírással, hieroglifákkal,
sifírozható kódjelekkel!
Mondd, –hiszen már –birtokon belül vagy!

A hangod vékonyka madárhang,
fázósan reszket a tenyeremben.

Magas ágon repdesel,
csillagokat csipegetve.

Keskeny fallá vékonyodsz,
átütnek a halk zörrenések.

Kék lámpa –pislog a szentedben,
ereidbe a lét szűken mént
cseppjei szivárognak.

Már csak a szervek
megtámasztott organizmusa.
A Visszavonulás hadoszlapai.
A sereg élén a megadás hófehér zászlajával.

Idegenül lóg rajtad a test,
mint a tavalyelőtti ruha.
Bőröd zizeg, mint a celofán.
Nincs közöttök egymáshoz.

És a zónaváltás ?
A tiltott vagy engedélyezett határátlépés
a Senki földjén veszteglő öntudattal?

A lebegés legbelső falán
már semmi nincs.
Talán a minden.
Tömör és súlyos, minit a lét.
Nincs honnan kivonulni.

Liláskék, püffedt fellegek.
Szitál a csend.
Ha pára vagy, le fogsz csapódni.

A befejezetlen század

Ezt a századot nem lehelt befejezni.
Nincs sorompó, hogy eddig 20., aztán 21. század.
A történelem nem az időszámítással halad egy ütemre.

Itt nem lesz *fin de siècle*, mint az elegáns franciáknál.
Ők tudták, ha egy század haldoklik, rothad, bűzlik,
miegymás
azt sürgősen, kecsesen és dekoratívan ibe kell fejezni.

A mi kis meleg, trágyaszagú, honi 20. századunkban
együtt élt a hóhér az áldozattal, néha szerepet cseréltek,
az egyik mondta a másik szövegét, a vérpadot felváltva
használták,

a koszorúkat egyik helyről a másikra cipelték,
a holttestet alulról fölüké rakták,
így volt a leggazdaságosabb és legközérthetőbb.

Ebben a században mindenki nagyon hitt valamiben.
Főleg abban, hogy ami jön, az jobb lesz, mint ami volt.
Ebben a században több magyar halt meg, mint amennyi
született.

Elvitte őket a *cúg*, a vonat, kit Nyugatra, kit Keletre,
ki elégett, ki megfagyott, ahogy az civilizált háborúban
szokásos.
Elvitte őket a Duna habja, a börtön mélye,

a golyó-, a kötél-, a kór általi halál,
avagy az önkéz, amellyel végeit vetettek
tragikus hirtelenséggel és hír nélküli tragédiával.

Akiket senki és semmi vitt el, azok elindultak maguk,
mentek, mendégéltek, míg az Óperenciás tengerhez nem
értek,
elnyerték a királykisasszony kezéit vagy békává változtak.

Itthon maradt a *reszti* magyarság, mi
fáradt, megviselt, indulatra erős,
cselekvésre gyenge, mély, híg és turmix magyarok.

Meg ezt a századot sem tudjuk befejezni, cipeljük, tovább,
amíg nem jön egy korszakváltás. Egy igazi. Egy új.
Nem deklarált, nem naptári, nem vérbemártott,

hanem kiérlelt, szép és természetes,
az emberbőrbe bújt emberé.
Vajh hányat fogunk írni amikor?

Készült 500 példányban

**Ez a
246
példány**

ISBN 963 450 340 1

ISSN 0866 – 4420

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**930539 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

**Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd utca V. Mérleg utca 6.,
VI. Andrásy út 45., VII. Rákóczi út 14-16., XIII. Szent István körút 26.
XIII. Váci út 19. szám alatti budapesti könyvesboltokban.**
